

2903/2009 ΠΠΡ ΑΘ (509487)

ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ (ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 2903/2009

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές, Ιωάννη Μαρούδη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Κωνσταντίνο Πρωτονοτάριο, Πρωτοδίκη και Φραγκίσκο Βόσσο, Πρωτοδίκη - Εισηγητή και από την Γραμματέα Έφη Κοντού.

Συνεδρίασε, δημόσια, στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 5η Νοεμβρίου 2008, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

Των εναγομένων: 1) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο, με έδρα στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός αριθ. ..., νόμιμα εκπροσωπούμενης, 2) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, με την επωνυμία «.....», με έδρα στην Αθήνα, οδός αριθ. ..., νόμιμα εκπροσωπούμενου, 3) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, με την επωνυμία «.....», με έδρα στην Αθήνα, οδός αριθμ. ..., νόμιμα εκπροσωπούμενου, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους, Αλέξιο Πελέκη και Δημήτριο Πελέκη.

Της εναγομένης: Ανώνυμης εταιρίας, με την επωνυμία «.....», με έδρα στον Άγιο Ιωάννη Ρέντη Αττικής, αριθμ. ... και, νόμιμα εκπροσωπούμενης, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της, Νικόλαο Κοντοζαμάνη.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η με αριθμ. κατάθ. 4208/24.4.2007 αγωγή τους, η οποία προσδιορίστηκε για τη 2.4.2008 και, μετά από νόμιμη αναβολή, για την παραπάνω δικάσιμο και εκφωνήθηκε από το πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Α. Μεταξύ των διαδικαστικών προϋποθέσεων, που προβλέπονται από τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, για την παροχή έννομης προστασίας, απαιτείται και η νομιμοποίηση (ενεργητική και παθητική) των διαδίκων, η ύπαρξη της οποίας ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (άρθρο 73 του ΚΠολΔ) και, μάλιστα, σε κάθε στάση της δίκης. Η νομιμοποίηση του διαδίκου απορρέει, κατά κανόνα, αμέσως, από το νόμο και, κυρίως, από διατάξεις του ουσιαστικού ή, κάποτε, και του δικονομικού δικαίου. Εκείνος ο οποίος εμφανίζεται, κατά το ουσιαστικό δίκαιο, ως δικαιούχος ή υπόχρεος, νομιμοποιείται, καταρχήν, ως ενάγων ή εναγόμενος, αντίστοιχα, συνεπώς, η νομιμοποίηση του διαδίκου, αποτελεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 68 του ΚΠολΔ, ουσιαστική προϋπόθεση για την παροχή δικαστικής προστασίας. Εξάλλου, από άποψη ιστορικής βάσης, η πληρότητα της

αγωγής περιλαμβάνει και τα περιστατικά που δικαιολογούν και θεμελιώνουν τη νομιμοποίηση, έτσι, ώστε να παρέχεται η ευχέρεια στον εναγόμενο να αμυνθεί και στο δικαστήριο να ελέγξει τα θέματα απόδειξης. Αν, όμως, τα θεμελιωτικά της νομιμοποίησης πραγματικά περιστατικά δεν ταυτίζονται με εκείνα που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής, απαιτείται η παράθεση στην αγωγή και των γεγονότων αυτών. Διαφορετικά, αν το δικόγραφο της αγωγής, είναι ελλιπές, ως προς τα στοιχεία της ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησης, τότε η αγωγή είναι αόριστη και απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί, δηλαδή, δεν μπορούν να προβληθούν πραγματικοί ισχυρισμοί που καθιστούν ορισμένη την αρχικά αόριστη αγωγή, ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων (ΟΛΑΠ 25/2008 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 112/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 2204/2008 Αρμ 2005.1785, ΕφΔωδ 62/2007 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7138/2003 ΕλλΔνη 2004.821, ΕφΑιγ 266/2003 ΑρχΝ 2004.739, ΕφΑθ 11546/1995 ΕλλΔνη 2000.164 και βλ. Κ. Μακρίδου σε Κεραμέως - Κονδύλη - Νίκα, «Ερμηνεία του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας», άρθρο 216, αριθμ. 13).

Β. Περαιτέρω, με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», προβλέπεται η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή, των δικαιωμάτων που αφορούν εισφορές εργασίας που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, όμως, δεν μπορούν να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, ενώ συμβάλλουν στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές εργασίας παρέχουν, κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, έκφανση δε της προστασίας αυτής, μέσα από ένα πλέγμα περισσότερων μέτρων, αποτελεί και η διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179). Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 1 εδ. β, 4 και 54 παρ. 3 του ν. 2121/1993, οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων μπορούν ελεύθερα να επιλέξουν είτε το αν θα αναθέσουν τη διαχείριση και την προστασία, όλων ή ορισμένων από τα έργα τους, σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης είτε το σε ποιον οργανισμό θα αναθέσουν. Κατ' εξαίρεση, η ανάθεση είναι υποχρεωτική όσο αφορά την είσπραξη εύλογης αμοιβής από τους παραπάνω δικαιούχους, η οποία πραγματοποιείται μόνο μέσω κάποιου από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Για την ανάθεση απαιτείται έγγραφος τύπος και μπορεί να γίνει είτε με καταπιστευτική μεταβίβαση του σχετικού δικαιώματος ή επιμέρους εξουσιών αυτού είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, για χρονικό διάστημα μέχρι τρία έτη και αφορά όλα τα κατάλληλα προς εκμετάλλευση έργα του δημιουργού ή ορισμένα από αυτά, ενώ, σε περίπτωση αμφιβολίας, τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανόμενων και των μελλοντικών, για χρονικό διάστημα τριών ετών. Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το παραπάνω άρθρο 49 του ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια, ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων και πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και, συγκεκριμένα, εξ ημισείας, μεταξύ, αφενός, των μουσικών και ερμηνευτών- εκτελεστών και, αφετέρου, των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της, εκ του νόμου, ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των παραπάνω

δικαιούχων, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις, να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσηκούσα μεταξύ τους κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής, μπορεί να γίνει κατόπιν συμφωνίας, μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών, σε ορισμένο ποσοστό ή σε κατ' αποκοπή ποσό (βλ. Γ. Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 7η έκδοση, εκδόσεις Αντ. Σάκουλα, 2000, σελ. 414), λαμβανόμενοι υπόψη και του, κάθε φορά, νόμιμα δημοσιευθέντος αμοιβολογίου των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Σε περίπτωση διαφωνίας, μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 3085/2008 ΔΕΕ 2005.1179, ΕφΑΘ 1388/2000 ΕΛΛΔνη 2000.1411, ΠολΠρΘεσ 10952/2008 ΝΟΜΟΣ, ΠολΠρΘεσ 10947/2008 ΝΟΜΟΣ).

Γ. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον Ελλήνων αλλά και αλλοδαπών δικαιούχων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ). Επίσης, η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων αλλοδαπών δικαιούχων, προβλέπεται με τις διατάξεις των άρθρων 2, 3 περ. α, 4, 5 παρ. 2, 7, 8 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, της 26.10.1961, «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε, την 30.6.1992, με το ν. 2054/1992 και, από τη θέση της σε ισχύ (την 6.1.1993), αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού δικαίου και υπερικχύει κάθε αντίθετης διάταξης του νόμου (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος). Η προστασία που παρέχεται, μέσω των κανόνων της παραπάνω Σύμβασης, είναι αυτή που προβλέπεται από το εσωτερικό δίκαιο του κάθε κράτους- μέλους, που έχει κυρώσει τη Σύμβαση και στο οποίο ζητείται η προστασία ενός συγγενικού δικαιώματος αλλοδαπού δικαιούχου, που απολαμβάνει της «εθνικής μεταχείρισης». Η «εθνική μεταχείριση» ισχύει και για αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην παραπάνω Σύμβαση της Ρώμης κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το αργότερο, τριάντα ημερών, από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε σε κράτος-μέλος της Σύμβασης.

Δ. Περαιτέρω, στην περίπτωση αίτησης οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τη δικαστική επιδίωξη προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, υφίστανται πρακτικές δυσκολίες, καθ' όλη την πορεία της εν λόγω διαδικασίας, οι οποίες οφείλονται, κυρίως, στο μεγάλο αριθμό των δικαιούχων και τον υπερβολικά μεγάλο αριθμό των έργων τους. Για αυτό το λόγο, παρέχονται δικονομικά προνόμια στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που τους διευκολύνουν στην πραγματοποίηση του σκοπού τους. Συγκεκριμένα, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 2 και 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησής τους, σχετικά με τα μέλη που εκπροσωπούν και τα έργα τους, τεκμαίρεται ότι νομιμοποιούνται για όλους τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων και για όλα τα έργα των τελευταίων, για τους οποίους και για τα οποία δηλώνουν, εγγράφως, ότι έχουν τη σχετική εξουσία και, έτσι, δεν απαιτείται η επίκληση και προσκόμιση των πολυάριθμων, αντίστοιχων, νομιμοποιητικών εγγράφων και συμβάσεων (εδ. α).

Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και ο τρίτος-χρήστης, που κάνει χρήση, χωρίς άδεια, έργου των παραπάνω δικαιούχων, μπορεί να το ανατρέψει, αποδεικνύοντας ότι οι εν λόγω δικαιούχοι δεν είναι μέλη του οργανισμού ή ότι ορισμένο ή ορισμένα από τα έργα τους δεν είναι προστατευόμενα. Στα πλαίσια τη παραπάνω απόδειξης της νομιμοποίησής τους, οι οργανισμοί μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά και εξώδικα, στο όνομά τους, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζουν την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τα μέλη τους (εδ. β). Όσο δε αφορά το ελάχιστο απαιτούμενο περιεχόμενο του δικογράφου, στα πλαίσια της απόδειξης αίτησης για τη δικαστική προστασία συγγενικών δικαιωμάτων, έτσι, ώστε αυτό να είναι ορισμένο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993, αρκεί ο οργανισμός να επικαλεστεί, δειγματοληπτικά, προσβολή ορισμένων έργων των μελών του και δεν απαιτείται πλήρης απαρίθμηση (βλ. εισηγητική έκθεση του ν. 2121/1993, κεφάλαιο Χ. Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», 3η έκδοση, 2008, Δίκαιο & Οικονομία, Π. Ν. Σάκκουλας, σελ. 326 επ. και Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση, 2002, Αντ. Ν. Σάκκουλα, σελ. 359 επ.).

Ε. Διάσταση απόψεων υπάρχει όσο αφορά το ελάχιστο απαιτούμενο περιεχόμενο του δικογράφου, στα πλαίσια της απόδειξης της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, που απαιτούνται δικαστική προστασία για τα μέλη τους, σύμφωνα με την παραπάνω αναφερόμενη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, έτσι, ώστε αυτό να είναι ορισμένο. Υποστηρίζονται οι ακόλουθες γνώμες.

Ε-ΑΑ) Σύμφωνα με μία πρώτη γνώμη, με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που καταρχήν λειτουργεί αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτήν δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την παραπάνω όμως, διάταξη και, ιδίως, από το περιεχόμενο της φράσης «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και, μάλιστα, την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων, ημεδαπών ή αλλοδαπών, συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων τους, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επιμέρους σχέσης που συνδέει του τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν, κάθε φορά, την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς. Υπέρ της παραπάνω άποψης συνηγορούν, άλλωστε, τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του

αφορώντος τη διεκδίκηση και την εισπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από αυτόν το νόμο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι, στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου παραπάνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκεί, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, η δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτείται η πλήρης και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και, πολύ περισσότερο, η ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προλέχθηκε μαχητό, και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπονται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους, να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ-ε του ν. 2121/1993), με επακόλουθο, οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή, ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και, εν γένει, να διαπιστώνουν, αν το παραπάνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση, που καταρτίστηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει, με κάθε τρόπο, τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει σε σχετική δίκη, γ) υποχρέωση αποζημίωσης του αντισυμβαλλόμενου του, στην περίπτωση που ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του ν. 2121/1993. 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε του ν. 2121/1993 προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές, όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8, 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών, τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς. Πέραν, όμως, από τις παραπάνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή, τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο κράτος με την προαναφερόμενη Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το αργότερο, τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενο κράτος, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω Διεθνή Σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει, ως συνέπεια, όλα, σχεδόν, τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται

από την προστασία που παρέχει η εν λόγω Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης, και, συνακόλουθα, το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, π.χ. οι ΗΠΑ, αφού, λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και, ιδίως, εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και, οπωσδήποτε, και πριν την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα, στις χώρες της ανεπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανόμενης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΠολΠρΘεσ 3953/2008, ΧρΙΔ 2008.467, ΜονΠρΘεσ 25197/2008 ΝΟΜΟΣ [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΘεσ 40479/2007 ΝΟΜΟΣ [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων]).

E-BB) Σύμφωνα με μία δεύτερη γνώμη, την οποία ακολουθεί και ένα μέλος της σύνθεσης του παρόντος Δικαστηρίου, που μειοψηφεί (Κωνσταντίνος Πρωτονοτάριος - Πρωτοδίκης), ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις, κατά το προγενέστερο δίκαιο, δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν, δικαστικά ή εξώδικα, τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, καθιέρωσε στο ν. 2121/1993, υπέρ των οργανισμών αυτών, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, τρία δικονομικά προνόμια: α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν, πάντα, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους όνομα, είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας, είτε σε πληρεξουσιότητα, κατά το άρθρο 54 παρ. 3, και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55 παρ. 2 εδ. β). β) Το δεύτερο προνόμιο αφορά το αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται η δικαστική προστασία. Ο οργανισμός δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 παρ. 3). γ) Το κυριότερο, όμως, προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών, τόσο κατά την κατάρτιση των συμβάσεων ή την είσπραξη των αμοιβών, όσο και κατά τη δικαστική προστασία των δικαιούχων. Προσφεύγοντας, λοιπόν, ένας οργανισμός στο δικαστήριο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49, είναι υποχρεωμένος, για την πληρότητα του δικογράφου, να δηλώσει όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα αυτών, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους δικαίωμα. Προκειμένου, όμως, να αποδείξει, με βάση τους γενικούς αποδεικτικούς κανόνες, τον ισχυρισμό αυτό, θα έπρεπε να προσκομίζει κάθε φορά, για το σύνολο των έργων (ρεπερτόριο) που διαχειρίζεται, όλα τα νομιμοποιητικά έγγραφα (πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης). Αντί για αυτό, ο νόμος καθιέρωσε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο, «τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν, εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» (άρθρο 55 παρ. 2 εδ. α). Το τεκμήριο, βέβαια, είναι μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι, λοιπόν, σαφές ότι το τεκμήριο λειτουργεί αποδεικτικά και η καθιέρωσή του δεν αναιρεί την υποχρέωση του αιτούντος οργανισμού να διατυπώνει το δικόγραφο του με ορισμένο τρόπο (άρθρα 118, 216 του ΚπολΔ), αναφέροντας όλους, ανεξαιρέτως, τους δικαιούχους που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση, καθώς και τα έργα αυτών, ώστε να δικαιολογείται η αρμοδιότητά του να διαχειρίζεται και να προστατεύει αυτούς. Αυτό, άλλωστε, ορίζεται ρητά στο νόμο, εφόσον πρέπει πρώτα ο οργανισμός να «δηλώσει εγγράφως» τους δικαιούχους και τα έργα για τα οποία του έχει μεταβιβασθεί η σχετική εξουσία και, κατόπιν, θα λειτουργήσει αποδεικτικά το τεκμήριο αρμοδιότητας, ώστε να αποφύγει την επίκληση και προσαγωγή των νομιμοποιητικών εγγράφων. Αν δεν γίνει η κατά τα παραπάνω αναφορά στο δικόγραφο των δικαιούχων και των έργων τους, τότε δεν θα είναι δυνατόν να προβεί και ο αντίδικος χρήστης σε ανατροπή του τεκμηρίου, αφού δεν θα είναι γνωστά τα πρόσωπα και τα έργα που καλύπτει. Η γενικόλογη αναφορά, ότι ο οργανισμός καλύπτει όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα αυτών, δεν αρκεί. Ακόμα και στην περίπτωση που ένας μόνο οργανισμός, έχει αρμοδιότητα διαχείρισης για όλους τους δικαιούχους και για όλα τα έργα

τους, απαιτείται η ονομαστική αναφορά τους. Πολύ δε περισσότερο, όταν στην ίδια κατηγορία δικαιούχων δραστηριοποιούνται περισσότεροι οργανισμοί διαχείρισης. Περαιτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα Ελλήνων μελών τους, αλλά δικαιούνται κατ' άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης, στην Ελλάδα, δικαιωμάτων των αλλοδαπών μελών τους. Αν, όμως, δεν έχει λάβει χώρα αντίστοιχη συμφωνία, οργανισμός συλλογικής διαχείρισης της ημεδαπής δεν νομιμοποιείται να συμβληθεί ή να ενεργήσει δικαστικά για αλλοδαπούς δικαιούχους, φορείς δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων, αφού δεν εκπροσωπεί αυτούς, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες ρυθμίσεις των άρθρων 54 παρ. 1 και 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993. Επομένως, στην περίπτωση που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που εκπροσωπεί ημεδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων, ζητεί τον καθορισμό της προβλεπόμενης από το άρθρο 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής από ραδιοφωνικό ή τηλεοπτικό σταθμό, που μεταδίδει αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο, ξένο ρεπερτόριο, θα πρέπει, για το ορισμένο της αίτησής του, να αναφέρει, επιπλέον: α) τους αλλοδαπούς φορείς και τα έργα τους που διαχειρίζονται στην Ελλάδα, β) τον αλλοδαπό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης που ανήκουν και γ) να δικαιολογεί τον τρόπο που διαχειρίζεται τα δικαιώματά τους στην Ελλάδα, επικαλούμενος τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Διαφορετικά, δεν θα είναι δυνατόν να ελεγχθεί για ποιους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων αξιώνεται αμοιβή, καθώς και αν, πράγματι, ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής προστασίας έλκει δικαιώματα από τον αλλοδαπό οργανισμό που ανήκει ο δικαιούχος. Αντίθετη εκδοχή, αφενός μεν, δεν στηρίζεται στο νόμο, αφετέρου δε, θα είχε ως αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελεγχθεί από το δικαστήριο, ούτε να μπορεί να αντικρουσθεί από τον αντίδικο του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για ποιους αλλοδαπούς φορείς αξιώνεται η καταβολή συγγενικών δικαιωμάτων και αν, πράγματι, ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης έλκει δικαιώματα από τον αλλοδαπό οργανισμό. Τα παραπάνω στοιχεία πρέπει να περιλαμβάνονται στην αίτηση, στην περίπτωση αξίωσης εύλογης αμοιβής από ραδιοφωνικό ή τηλεοπτικό σταθμό που μεταδίδει τόσο ελληνικό, όσο και ξένο ρεπερτόριο, εάν η εύλογη αμοιβή αξιώνεται από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της ημεδαπής για το σύνολο του εκπεμπόμενου προγράμματος (ΜονΠρΑθ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007.253 [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΠειρ 4971/2005 ΝΟΜΟΣ [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΤρικ 1253/2002 ΕπισκΕμπΔ 2003.230 [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΤρικ 1250/2005 ΧρΙΔ 2003.173 [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.270 [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων]). Τέλος, οι σχετικές ρυθμίσεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης αναφέρονται στην κατά το ουσιαστικό δίκαιο αξίωση καταβολής εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων των κρατών που έχουν κυρώσει τη Σύμβαση αυτή και δεν αφορούν την επίκληση του στοιχείου της συνδρομής αρμοδιότητας των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη των εν λόγω αμοιβών και για λογαριασμό των αλλοδαπών δικαιούχων (ΜονΠρΑθ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007.253 [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων], ΜονΠρΠειρ 4971/2005 ΝΟΜΟΣ [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων]).

Ε-ΓΓ) Σύμφωνα με μία τρίτη άποψη, την οποία το παρόν Δικαστήριο θεωρεί ορθή, κατά πλειοψηφία, έχοντας ως αφετηρία, αυτά που αναφέρονται στην παραπάνω δεύτερη άποψη, το δικονομικό προνόμιο του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 έχει αποδεικτική-ουσιαστική χροιά και αφορά, αποκλειστικά, την απόδειξη της νομιμοποίησης των συλλογικών οργανισμών διαχείρισης που ισχυρίζονται ότι ενεργούν για λογαριασμό των μελών τους (βλ. Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», όγδοη έκδοση, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα 2002, σελ. 367), τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από το νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Ειδικότερα, όσο αφορά τη δικαστική προστασία, οι συλλογικοί οργανισμοί διαχείρισης τεκμαίρεται, μαχητά και δεν οφείλουν να αποδείξουν,

ότι, καταρχήν, νομιμοποιούνται σχετικά με τα μέλη και τα έργα των μελών τους, υπό την προϋπόθεση της έγγραφης αναφοράς, στο δικόγραφο της αγωγής, τόσο των μελών όσο και των έργων τους για τα οποία ζητούν δικαστική προστασία. Στη συνέχεια, ο εναγόμενος, εφόσον αμφισβητεί, είτε ότι οι εγγράφως αναφερόμενοι δικαιούχοι δεν είναι μέλη και, για αυτό το λόγο, τα έργα τους δεν υπόκεινται στην προστασία του ενάγοντος ή οποιουδήποτε άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε ότι δεν προστατεύονται ορισμένα από τα έργα των μελών του παραπάνω οργανισμού και, άρα, ως προς τα παραπάνω μέλη και έργα, δεν νομιμοποιείται ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, τότε, υποχρεούται ο ίδιος ο εναγόμενος να ανατρέψει το εν λόγω τεκμήριο αποδεικνύοντας τους δικούς του αντίθετους ισχυρισμούς. Όμως, η αναφορά από τον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, των μελών του και των έργων των μελών του για τα οποία ζητάει δικαστική προστασία, είναι απαραίτητη για το ορισμένο του δικογράφου της αγωγής, καθότι, μόνο με αυτόν τον τρόπο, καθίσταται δυνατό, αφενός, στον εναγόμενο να προσπαθήσει να ανταποδείξει για να ανατρέψει το παραπάνω τεκμήριο και, αφετέρου, στο δικαστήριο να ελέγξει αποδεικτικά τους ισχυρισμούς των διαδίκων. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα είναι δυνατό να προσδιοριστεί το σχετικό αντικείμενο απόδειξης-ανταπόδειξης. Το ότι ο νομοθέτης απαιτεί την παράθεση των πραγματικών περιστατικών που θεμελιώνουν τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με ρητή αναφορά των μελών και των έργων των μελών τους, προκύπτει από τα παρακάτω: α) Κατά τη σαφή διατύπωση του νομοθέτη στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ν. 2121/1993, η ρητή έγγραφη αναφορά των μελών και των έργων των μελών για τα οποία ζητείται προστασία αποτελεί απαραίτητο πρόκριμα, στο επίπεδο της νομιμοποίησης, έτσι, ώστε, στη συνέχεια, δηλαδή, σε μεταγενέστερο χρονικά στάδιο, να μπορέσει να τεθεί σε λειτουργία το τεκμήριο απόδειξης της νομιμοποίησης. Η παραπάνω διάταξη δεν θα ήταν να ερμηνευθεί με διαφορετικό τρόπο, ώστε να μην απαιτείται η παραπάνω ρητή έγγραφη αναφορά, καθότι: ι) Δεν αναφέρεται κάτι σχετικό που να οδηγεί προς αυτή την κατεύθυνση στην αιτιολογική έκθεση του ν. 2121/1993, πέραν του σκοπού του νομοθέτη για διευκόλυνση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης στο επίπεδο της απόδειξης της νομιμοποίησης και όχι της θεμελίωσής της, από την άποψη της παράθεσης του μέρους αυτού της ιστορικής βάσης της αγωγής, κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Α νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, άρα, δεν υπάρχει βάση για τελολογική ερμηνεία (βλ. εισηγητική έκθεση του ν. 2121/1993, κεφάλαιο ΙΧ). ιι) Αν αυτό ίσχυε, η εν λόγω διάταξη θα ακυρωνόταν, τουλάχιστον, από την άποψη της γραμματικής της ερμηνείας, δηλαδή, θα υπήρχε μία διάταξη που δεν θα εφαρμοζόταν, σε καμία περίπτωση. ιiii) Ο νομοθέτης, εκεί όπου ήθελε να παράσχει διευκόλυνση, στο επίπεδο της νομιμοποίησης, το πρόβλεψε ρητά και, συγκεκριμένα, αφενός, στο παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο της διάταξης του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ν. 2121/1993, όπως αυτό ερμηνεύεται αμέσως παραπάνω, και, αφετέρου, στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α περ. ε και 2 εδ. β του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να ενεργούν, στο όνομά τους, δικαστικά ή εξώδικα, για την προστασία των δικαιωμάτων των μελών τους, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζουν την ειδικότερη σχέση τους με τα μέλη τους. β) Η γενική αναφορά του ενάγοντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης στο δικόγραφο της αγωγής, ότι «νομιμοποιείται να ζητήσει τη δικαστική προστασία όλων των μελών του και για όλα τους τα έργα» έρχεται σε αντίθεση με τη βούληση του νομοθέτη στο ν. 2121/1993 και δημιουργεί ανασφάλεια δικαίου, καθότι το τυπικό στοιχείο της ιδιότητας κάποιου διαδίκου, ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, δεν είναι επαρκές, με μόνη την επίκλησή του, για την θεμελίωση της νομιμοποίησης. Δηλαδή, πέραν του γενικού δικονομικού κανόνα, κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Α νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, στην προκείμενη περίπτωση, επιπλέον, ο νομοθέτης, ειδικά και ρητά, εκφράζει τη βούλησή του, ως προς τη θεμελίωση της νομιμοποίησης και απαιτεί, ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να προσδιορίζει εγγράφως όλα τα μέλη του και όλα τα έργα των μελών του για τα οποία ζητεί προστασία, έτσι, ώστε, αφενός, ο εναγόμενος που αμφισβητεί τον ισχυρισμό περί νομιμοποίησης, να μπορεί να τον αντικρούσει και, αφετέρου, το δικαστήριο να μπορεί να ελέγξει τη βασιμότητα των ισχυρισμών και των δύο πλευρών. Η προσπάθεια αντίκρουσης από την πλευρά του εναγομένου δεν θα είναι δυνατή, στην περίπτωση της μη αναφοράς των μελών και των έργων τους,

αφού δεν θα υπάρχει συγκεκριμένο αντικείμενο προς απόδειξη-ανταπόδειξη, με αποτέλεσμα να τίθεται σε υποδεέστερη δικονομική θέση ο εναγόμενος και να παραβιάζεται η αρχή της ισότητας των διαδικών (άρθρο 110 παρ. 1 του ΚπολΔ), καθότι δεν θα δύναται αντικειμενικά, να ανταποκριθεί στο δικονομικό του βάρος ανταπόδειξης, έναντι ισχυρισμών, οι οποίοι θα θεωρούνται αποδεδειγμένοι. Όπως δε αναφέρθηκε στην υπό στοιχείο Β νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, παρόλο που η επιδίωξη της καταβολής αμοιβής για τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων γίνεται υποχρεωτικά μέσω των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, δεν είναι υποχρεωτική η εγγραφή, ως μέλους, κάποιου δικαιούχου σε οργανισμό και δεν αποκλείεται οι οικείοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για τη συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων να είναι περισσότεροι. Επιπλέον, στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993, ο νομοθέτης, προβλέπει ρητά την πιθανή περίπτωση, μετά από αμφισβήτηση κάποιου δικαιούχου, να μην νομιμοποιείται κάποιος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης για ορισμένο ή για ορισμένα από τα έργα κάποιου ή κάποιων από τα μέλη του (εδ. α), ή και τρίτων μη μελών του, θεσπίζοντας την ποινική του ευθύνη και την υποχρέωσή του για αποζημίωση του χρήστη, αντισυμβαλλόμενου του οργανισμού, στην περίπτωση που ο τελευταίος δηλώσει ψευδώς ότι νομιμοποιείται (εδ. β). γ) Επιχείρημα που ενισχύει τα αμέσως παραπάνω αποτελεί και το γεγονός ότι η αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για προστασία των μελών τους και των έργων των μελών τους δικάζεται, ότι π.χ. με μία ταχεία ειδική διαδικασία ή στα πλαίσια της μη αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, αλλά στα πλαίσια της τακτικής διαδικασίας, η οποία ενέχει έντονη αντιπαράθεση των διαδικών και προβλέπει περισσότερες διατυπώσεις από τις άλλες διαδικασίες του ΚπολΔ, με σκοπό την, κατά το δυνατό, με περισσότερες εγγυήσεις και μετά από λεπτομερή έρευνα, ορθή κρίση της διαφοράς. δ) Το τελευταίο επιχείρημα αντικρούει την άποψη ότι ο αντισυμβαλλόμενος χρήστης, έχει τη δυνατότητα να λάβει όλες τις πληροφορίες που θέλει, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, κατά την εκδίκαση ασφαλιστικών μέτρων, για τον καθορισμό εύλογης αμοιβής των μελών οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, μετά από σχετική διαφωνία, καθότι, ι) για την εκδίκαση της παραπάνω διαφοράς, στα πλαίσια της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, νομιμοποιείται για υποβολή σχετικής αίτησης, μόνον ο φερόμενος χρήστης (ΜονΠρΛαμ 2497/2008 ΝΟΜΟΣ [διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων]), κάτι που δεν είναι βέβαιο ότι θα πράξει, αφού θα πρέπει να έχει παραδεχθεί τη χρήση και να διαφωνεί μόνο ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής, ιι) η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων είναι, από τη φύση της, ταχεία και δεν παρέχει τις υψηλές εγγυήσεις της τακτικής διαδικασίας και ιιι) ο ίδιος ο νομοθέτης, παρόλο που προβλέπει τη δυνατότητα πληροφόρησης του αντισυμβαλλόμενου του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, στο προηγούμενο χρονικά στάδιο της εκδίκασης ασφαλιστικών μέτρων, προέβλεψε, ωστόσο, τη δυνατότητα αμφισβήτησης και ανατροπής του τεκμηρίου, σχετικά με την απόδειξη των θεμάτων που αποτελούν το αντικείμενο της παραπάνω πληροφόρησης, εκ νέου, στο μεταγενέστερο χρονικά στάδιο, της εκδίκασης της υπόθεσης, στα πλαίσια της τακτικής διαδικασίας. Εξάλλου, σε πρακτικό επίπεδο, από το γεγονός ότι στο προηγούμενο στάδιο της εκδίκασης ασφαλιστικών μέτρων, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να παραχωρήσει πληροφορίες για τα μέλη του και τα έργα των μελών του στον αντισυμβαλλόμενό του χρήστη, προκύπτει η δυνατότητα του οργανισμού, τουλάχιστον, να επικαλεστεί τις ίδιες πληροφορίες και στο μεταγενέστερο στάδιο, κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, στα πλαίσια της τακτικής διαδικασίας, για το ορισμένο της νομιμοποίησής του. ε) Στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993 προβλέπεται η δυνατότητα ανατροπής του παραπάνω τεκμηρίου, όχι στα πλαίσια δίκης, αλλά στα πλαίσια εξωδικαστικών συναλλαγών, μετά από σύμβαση, μεταξύ οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και χρήστη, εφόσον ο ίδιος ο δικαιούχος αμφισβητήσει, σχετικά με ορισμένο έργο, το οποίο χρησιμοποιεί ο αντισυμβαλλόμενος του οργανισμού, τη νομιμοποίηση του τελευταίου. Σε αυτήν την περίπτωση, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης υποχρεούται να προβεί σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες που θα βοηθήσουν τον αντισυμβαλλόμενό του χρήστη, όπως π.χ. να προσκομίσει κάθε έγγραφο που αποδεικνύει τη νομιμοποίησή του, ως προς την ταυτότητα των μελών του και των έργων των μελών του, διαφορετικά, αν αποδειχθεί ότι δεν νομιμοποιείται, φέρει ποινικές ευθύνες και υποχρέωση αποζημίωσης του χρήστη. Συνεπώς, σύμφωνα με το ερμηνευτικό επιχείρημα

«από το έλασσον προς το μείζον» (η ρύθμιση που καλύπτει το έλασσον καλύπτει και το μείζον, ενώ τα εννοιολογικά στοιχεία του μείζονος υπερκαλύπτουν αυτά του ελάσσονος - βλ. Ι. Σπυριδάκη «Γενικές Αρχές», έκδοση Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή, 1985, σελ. 63, αριθμ. 24β), θα ήταν αντίθετος με τη βούληση του νομοθέτη ο ισχυρισμός ότι, ενώ στα πλαίσια των συμβατικών - εξωδικαστικών συναλλαγών, μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και χρηστών (έλασσον), προβλέπεται η, βαρύτερη της επίκλησης, υποχρέωση προσκόμισης των αντίστοιχων νομιμοποιητικών εγγράφων μελών και έργων μελών, ωστόσο, σε περίπτωση σχετικής αμφισβήτησης, κατά την εκδίκαση υπόθεσης για την προστασία των έργων των μελών ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (μείζον), δηλαδή, σε διαδικασία δικαστικής επίλυσης αμφισβήτησης, με τις αυστηρές προϋποθέσεις της τακτικής διαδικασίας, δεν απαιτείται, τουλάχιστον η απλή επίκληση των μελών και των έργων των μελών για τα οποία ζητεί προστασία ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης. στ) Η διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993 αναφέρεται ρητά στη δυνατότητα δειγματοληπτικής και όχι εξαντλητικής παράθεσης των έργων των μελών του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, τα οποία προσβάλλονται και για τα οποία ζητείται προστασία, δηλαδή, αφορά το ελάχιστο απαιτούμενο περιεχόμενο του δικογράφου, έτσι ώστε αυτό να είναι ορισμένο, στα πλαίσια της απόδειξης προσβολής των εν λόγω έργων και δεν αφορά τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, στην περίπτωση που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναφέρει στο δικόγραφο της αγωγής του, ονομαστικά, όλα τα μέλη του για τα οποία ζητεί προστασία και, παράλληλα, διευκρινίζει ότι του έχει ανατεθεί η διαχείριση και η προστασία όλων, ανεξαιρέτως, των έργων των μελών του, για τα οποία ζητεί προστασία, δυνάμει έγγραφης τριετούς σύμβασης (άρθρο 54 παρ. 3 του ν. 2121/1993), χωρίς, ωστόσο, να τα κατονομάζει, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου (κατά την παραπάνω αναφερόμενη πλειοψηφία), το δικόγραφο της αγωγής, ως προς τη νομιμοποίηση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης καθίσταται, κατ' εξαίρεση, ορισμένο. Συγκεκριμένα, η έγγραφη αναφορά, κατ' όνομα, όλων των μελών του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, σε συνδυασμό με την, επίσης, έγγραφη αναφορά περί κάλυψης όλων των έργων, χωρίς ονομαστική αναφορά, όλων των ρητά αναφερόμενων μελών του, καθιστά επαρκώς ορισμένη την αγωγή, καθότι δεν καταλείπεται καμία αμφιβολία ως προς τη νομιμοποίηση, έχοντας δε ο εναγόμενος γνώση όλων των μελών δεν εμποδίζεται να ανταποκριθεί στο δικονομικό βάρος ανταπόδειξης για την ανατροπή του τεκμηρίου της εν λόγω διάταξης, εφόσον αμφισβητήσει τη νομιμοποίηση (βλ. ΕφΑθ 7196/2007 ΝΟΜΟΣ με αφορμή δημιουργούς, ως μέλη οργανισμού συλλογικής διαχείρισης). Η άποψη αυτή στηρίζεται στο ότι: ι) Αποτελεί πασιδηλο (άρθρο 336 παρ. 1 του ΚπολΔ) ότι στους νόμιμους υλικούς φορείς, στους οποίους ενσωματώνονται τα πνευματικά έργα, υπάρχει, πάντα, αναγραφή των δημιουργών, των ερμηνευτών, των εκτελεστών και των παραγωγών των υλικών φορέων, δηλαδή, όλων των δικαιούχων, συνεπώς, δεν τίθεται θέμα αμφιβολίας, ως προς την ταυτότητα των συντελεστών σε σχέση με τα έργα τους και αντίστροφα. Αντίθετα, δεν θα αρκούσε η αναφορά όλων των έργων, χωρίς αναφορά των μελών που είναι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι, σε αντίθεση με την περίπτωση των δημιουργών, η ταυτότητα των οποίων δεν αμφισβητείται επειδή είναι μοναδικοί, το ίδιο έργο μπορεί να ερμηνευθεί και εκτελεστεί, καθώς και να γίνει παραγωγή του υλικού του φορέα από περισσότερους και διαφορετικούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. ιι) Αντιμετωπίζει το πρακτικό πρόβλημα της επίκλησης του υπερβολικά μεγάλου αριθμού των έργων (βλ. Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», όγδοη έκδοση, Αθήνα - Κομοτηνή, 2002, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, σελ. 367, όπου αναφέρει τη χαρακτηριστική φράση «εκατομμύρια έργων»), τα οποία μπορεί να βρίσκονται υπό την προστασία ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. ιiii) Επιχείρημα προς αυτήν την κατεύθυνση αποτελεί και η ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 5 του προϊσχύσαντος ν. 4321/1929 «περί προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας» (καταργήθηκε με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 1 του ν. 2121/1993), που αφορούσε αποκλειστικά τους δημιουργούς, με διατύπωση όμοια με αυτήν της διάταξης του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησης των εταιρειών διαχείρισης της πνευματικής ιδιοκτησίας, αντίστοιχων με τους συλλογικούς οργανισμούς διαχείρισης, με διάκριση, μεταξύ άλλων, των περιπτώσεων, όπου αφενός, αρκεί η επίδειξη του καταλόγου των μελών, όταν οι

δικαιούχοι έχουν αναθέσει την προστασία όλων των έργων τους και, αφετέρου, είναι αναγκαία η επίδειξη του καταλόγου των έργων των μελών, όταν δεν έχει γίνει ανάθεση για όλα τα έργα (βλ. Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», πέμπτη έκδοση, Αθήνα - Κομοτηνή, 1991, εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, σελ. 261). Περαιτέρω, όλα τα παραπάνω αναφερόμενα δικονομικά προνόμια, που προβλέπονται από τον έλληνα νομοθέτη στο ν. 2121/1993, αφορούν τις σχέσεις ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των μελών τους. Δεν προβλέπεται από τον έλληνα νομοθέτη, ότι είναι δυνατή η χρήση των εν λόγω προνομίων στις σχέσεις μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, όπου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 εδ. β του ν. 2121/1993, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας, οι ημεδαποί οργανισμοί, μεταξύ άλλων, μπορούν να διαχειρίζονται και να προστατεύουν συγγενικά δικαιώματα μελών αλλοδαπών οργανισμών. Αντίθετα, από τη διατύπωση του παραπάνω άρθρου γίνεται σαφές ότι, για το ορισμένο του δικογράφου αγωγής με το οποίο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ζητεί την προστασία έργων μελών αλλοδαπού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, πρέπει να αναφέρει, εγγράφως, καταρχάς, τις συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων ασκεί το σχετικό δικαίωμα, περαιτέρω δε, σύμφωνα με τα παραπάνω αναφερόμενα στην παρούσα νομική σκέψη, πρέπει να αναφέρει τα μέλη και τα έργα των μελών για τα οποία νομιμοποιείται και ζητεί προστασία ή να αναφέρει όλα τα μέλη καθώς και ότι διαχειρίζεται όλα τα έργα των μελών που έχει εγγράφως αναφέρει και για τα οποία ζητεί προστασία. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα είναι δυνατός ο έλεγχος των σχετικών ισχυρισμών από το δικαστήριο, ενώ δεν θα υπάρχει αντικείμενο, αφενός, ανταπόδειξης για την ανατροπή του τεκμηρίου, από την πλευρά του εναγομένου και, αφετέρου, ελέγχου από το δικαστήριο. Επίσης, στην περίπτωση της αίτησης για προστασία έργων αλλοδαπών δικαιούχων, όχι μέσω των παραπάνω συμβάσεων αμοιβαιότητας, αλλά βάσει των διατάξεων της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26.10.1961, «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η απάντηση εξαρτάται, πάλι, από τον προηγούμενο προσδιορισμό της ταυτότητας των δικαιούχων και των έργων τους, έτσι, ώστε να προσδιορίζεται το αν και από ποιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αντιπροσωπεύονται, διότι μόνο οι τελευταίοι έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν τη σχετική προστασία, καθώς και για το ποια είναι η πορεία των υπό προστασία έργων των μελών, δηλαδή, ο τόπος και ο τρόπος πρώτης μετάδοσής τους, που θα έχει, ως αποτέλεσμα, να προστατεύονται και τα έργα δικαιούχων με υπηκοότητα μη συμβαλλόμενων κρατών, κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Γ νομική σκέψη της παρούσας απόφασης. Διαφορετικά, ακόμα και αν η πλειοψηφία των έργων αλλοδαπής προέλευσης μεταδίδονται ταυτόχρονα σε περισσότερες χώρες, μεταξύ των οποίων, σε κράτη-μέλη της παραπάνω Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, δεν θα υφίσταται ασφάλεια δικαίου, καθότι, σε καμία περίπτωση, δεν μπορεί να αποκλειστεί η ύπαρξη εξαιρέσεων, την οποία ο έλληνας νομοθέτης έχει, ήδη, προβλέψει, στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993, όπως αναπτύχθηκε παραπάνω, στην παρούσα νομική σκέψη.

ΣΤ. Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 1 περ. στ του ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν την αρμοδιότητα να ζητούν και να λαμβάνουν από τους χρήστες όλες τις απαραίτητες πληροφορίες για τον καθορισμό, την είσπραξη και την κατανομή της αμοιβής για τη χρήση των έργων των μελών τους. Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 43 του ν. 2290/1.1.1995, με τον οποίο κυρώθηκε η Συμφωνία για τα Δικαιώματα Διανοητικής (δηλαδή, πνευματικής και βιομηχανικής) Ιδιοκτησίας (TRIPs) στον τομέα του εμπορίου, στα πλαίσια του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) και, η οποία, από τη θέση της σε ισχύ (την 9.2.1995), αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης του νόμου (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος), όταν ένας διάδικος έχει προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία κατέστη δυνατό να συγκεντρώσει και τα οποία αρκούν για τη θεμελίωση των ισχυρισμών του, ενώ παράλληλα, επισημαίνει κάποια άλλα στοιχεία, τα οποία, επίσης, είναι χρήσιμα για τη θεμελίωση των ισχυρισμών του, αλλά βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου του, οι δικαστικές αρχές έχουν την εξουσία να απαιτήσουν από τον αντίδικο να προσκομίσει αυτά τα δεύτερα αποδεικτικά στοιχεία, υπό

την επιφύλαξη της μη ύπαρξης στοιχείων η εμπιστευτικότητα των οποίων προστατεύεται. Σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ένας διάδικος αρνείται εσκεμμένα και χωρίς να επικαλείται κάποιο βάσιμο λόγο να επιτρέψει την πρόσβαση ή, γενικά, δεν παρέχει τα απαραίτητα στοιχεία εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, ή θέτει σημαντικά εμπόδια σε διαδικασία που εκκρεμεί, μετά από την κατάθεση αγωγής, για την προστασία κάποιου δικαιώματος, το οικείο κράτος-μέλος δύναται να παραχωρεί στις δικαστικές αρχές την εξουσία να διατυπώνουν προκαταρκτικά ή οριστικά συμπεράσματα, καταφατικά ή αποφατικά, βάσει των στοιχείων που τους έχουν υποβληθεί, στα οποία είναι δυνατό να συμπεριλαμβάνονται η καταγγελία και οι ισχυρισμοί του διαδίκου κατά του οποίου στρέφονται οι συνέπειες της άρνησης παραχώρησης πρόσβασης στα στοιχεία, χωρίς να θίγεται η δυνατότητα που, ενδεχομένως, παρέχεται στα μέρη να εκφράζονται επί των προβαλλόμενων ισχυρισμών ή των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων.

Ζ. Στην προκείμενη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων και αλλοδαπών δικαιούχων, και, συγκεκριμένα, ο πρώτος, παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, ο δεύτερος, μουσικών και ο τρίτος, τραγουδιστών-ερμηνευτών. Ότι η εναγόμενη εκμεταλλεύεται, σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους, ραδιοφωνικό σταθμό, το πρόγραμμα του οποίου αποτελείτο, εξ ολοκλήρου, από χρήση έργων, ενσωματωμένων σε υλικούς φορείς ήχου, παραγωγής και εκτέλεσης μελών των εναγόντων, καθώς και, αφενός, μελών αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, για τη διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων των μελών τους και, αφετέρου, αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν εξουσιοδοτήσει μέλη των εναγόντων για τη διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων τους. Ότι, παρόλο που η παραπάνω εκμετάλλευση απέφερε σημαντικά έσοδα στην εναγομένη, αυτή αρνείται να καταβάλει την ελάχιστη εύλογη αμοιβή που προβλέπει ο νόμος, βάσει του καταρτισθέντος από τους ενάγοντες αμοιβολόγιου. Με το παραπάνω ιστορικό, οι ενάγοντες, όπως παραδεκτά περιόρισαν το αίτημά τους, εν μέρει, από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό (άρθρο 223 του ΚπολΔ), ζητούν α) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει, ως εύλογη αμοιβή για τη χρήση των στην αγωγή αναφερόμενων έργων, το ποσό των 202.515,49 ευρώ και να αναγνωριστεί η υποχρέωσή της για την καταβολή του ποσού των 607.546,47 ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για αμφότερα τα παραπάνω ποσά, από την επόμενη της λήξης κάθε έτους, κατά το οποίο έγινε χρήση των στην αγωγή αναφερόμενων έργων, διαφορετικά, από την επόμενη της επίδοσης της υπ` αριθμ. 11254/2004 αγωγής, η οποία είχε τους ίδιους διαδίκους και το ίδιο αντικείμενο, κατατέθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και από την οποία νόμιμα παραιτήθηκαν, β) να κατανεμηθεί η παραπάνω αμοιβή μεταξύ των εναγόντων, κατά τα προβλεπόμενα από το νόμο, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους παραδώσει τον κατάλογο των τραγουδιών που περιέχονταν στους παραπάνω υλικούς φορείς, καθώς και αυτών που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον, ανά δεκαπενθήμερο, δ) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί, ως προς τις καταψηφιστικές της διατάξεις και ε) να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης.

Η. Η αγωγή, για το παραδεκτό της οποίας τηρήθηκε η νόμιμη προδικασία (άρθρο 214Α του ΚπολΔ - προσκομίζεται η από 8.2.2008 δήλωση των πληρεξουσίων Δικηγόρων των εναγόντων, περί αποτυχίας, εξωδικαστικής επίλυσης), με το περιεχόμενο και αιτήματα αυτά, αρμοδίως, καθ` ύλη και κατά τόπο, εισάγεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 49 τελευτ. εδ. του ν. 2121/1993, 18 αριθμ. 1 και 25 παρ. 2 του ΚπολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία, πλην, όμως, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Ε-ΓΓ νομική σκέψη της παρούσας απόφασης, είναι απορριπτέα, λόγω αοριστίας, ως προς τη νομιμοποίηση των εναγόντων, αφενός, ως προς την αμοιβή που αιτούνται για τα μέλη τους και, αφετέρου, ως προς την αμοιβή που αιτούνται για τα μέλη αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με τους οποίους ισχυρίζονται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, καθώς και για αλλοδαπούς δικαιούχους, οι οποίοι, όπως ισχυρίζονται, έχουν συνάψει σχετικές

συμβάσεις με μέλη των εναγόντων. Ειδικότερα, ως προς την αμοιβή που οι ενάγοντες αιτούνται για τα μέλη τους, δεν γίνεται καμία επίκληση, σχετικά με τον τρόπο σύναψης - εγγράφως ή προφορικά- και τη διάρκεια των μεταξύ τους συμβάσεων - ορισμένου ή αορίστου χρόνου-, έτσι ώστε να είναι δυνατός ο έλεγχος των απαιτούμενων από το νόμο στοιχείων (άρθρο 54 παρ. 3 του ν. 2121/1993), κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο Β νομική σκέψη της παρούσας απόφασης. Περαιτέρω, η πρώτη των εναγόντων αναφέρει ενδεικτικά κάποια από τα μέλη, τα έργα των οποίων διαχειρίζεται («Μέλη μου, μεταξύ άλλων, είναι...») και όχι το σύνολο αυτών, παρόλο που αναφέρει ότι διαχειρίζεται το σύνολο των έργων των μελών της. Αντίθετα, οι δεύτερος και τρίτος των εναγόντων αναφέρουν το σύνολο των μελών τους, πλην, όμως, αναφέρουν δειγματοληπτικά ορισμένα από τα έργα των μελών τους, για τα οποία τους έχει ανατεθεί η διαχείριση. Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω ελλείψεων, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στις υπό στοιχεία Α και Β νομικές σκέψεις της παρούσας απόφασης, είναι να μην προσδιορίζονται τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν τη νομιμοποίηση των εναγόντων, ως προς τα μέλη, στην περίπτωση της πρώτης των εναγόντων και τα έργα των μελών, στις περιπτώσεις των δεύτερου και τρίτου των εναγόντων. Έτσι, με δεδομένο ότι, επιπλέον, δεν υπάρχει και ταύτιση με τα πραγματικά περιστατικά που συνθέτουν την ιστορική βάση της αγωγής, ως προς τα υπόλοιπα θέματα, όπως αυτά παρατίθενται στην υπό στοιχείο Ζ σκέψη της παρούσας απόφασης, δεν υπάρχει δυνατότητα, αφενός, της εναγομένης να προβεί σε ανταπόδειξη για την ανατροπή του τεκμηρίου του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 και, αφετέρου, του Δικαστηρίου, να εκτιμήσει τους ισχυρισμούς των διαδίκων. Στη συνέχεια, ως προς την αμοιβή που αιτούνται για τα μέλη αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με τους οποίους ισχυρίζεται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενώ επικαλούνται τις εν λόγω συμβάσεις και αναφέρουν ότι έχουν συμβληθεί με όλους τους αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, ωστόσο, εκτός από τις ονομασίες κάποιων αλλοδαπών οργανισμών, οι οποίες παρατίθενται ενδεικτικά, δεν αναφέρουν κανένα στοιχείο προσδιοριστικό των εν λόγω συμβάσεων, δηλαδή, το χρόνο σύναψης, τη διάρκεια και το περιεχόμενο αυτών. Έτσι, καθίσταται αδύνατος ο έλεγχος της νομιμοποίησης των εναγόντων, αφού δεν προκύπτει με ποιον τρόπο τους έχει ανατεθεί η διαχείριση των έργων των μελών των αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, αλλά ούτε και για ποια μέλη και ποια έργα πρόκειται. Επίσης, καμία αναφορά δεν γίνεται από τους ενάγοντες σε συγκεκριμένες συμβάσεις ανάθεσης διαχείρισης και προστασίας έργων αλλοδαπών δικαιούχων, στα πλαίσια της Σύμβασης της Ρώμης της 26.10.1961, «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης». Συγκεκριμένα, η πρώτη των εναγόντων αναφέρει την ύπαρξη σχετικών συμβάσεων-πλαίσιου, μεταξύ θυγατρικών εταιριών και των μητρικών τους, από τις οποίες οι πρώτες είναι μέλη της, ωστόσο, εκτός από τις ονομασίες κάποιων αλλοδαπών εταιριών, δεν αναφέρουν κανένα στοιχείο προσδιοριστικό των εν λόγω συμβάσεων, δηλαδή, το χρόνο σύναψης, τη διάρκεια και το περιεχόμενο αυτών. Έτσι, καθίσταται, εκ νέου, αδύνατος ο έλεγχος της νομιμοποίησης των εναγόντων, αφού δεν προκύπτει με ποιον τρόπο τους έχει ανατεθεί η διαχείριση έργων αλλοδαπών δικαιούχων, αλλά ούτε και για ποιους δικαιούχους και για ποια έργα τους πρόκειται. Τέλος, στοιχείο που επιβεβαιώνει την αοριστία της κρινόμενης αγωγής αποτελεί η αδυναμία των εναγόντων να προσδιορίσουν τα μέλη και τα έργα των μελών τους, αφενός, από το γεγονός ότι οι δεύτερος και τρίτος των εναγόντων αναφέρουν στο δικόγραφο της αγωγής το σύνολο των μελών τους, όμως, δεν πράττει το ίδιο η πρώτη των εναγόντων, που αναφέρει τα μέλη της ενδεικτικά, ενώ δεν αναφέρονται καθόλου τα μέλη των αλλοδαπών οργανισμών διαχείρισης και, αφετέρου, από διατυπώσεις που εκφράζουν αβεβαιότητα και όχι προσδιορισμό, όπως «Μέλη μου, μεταξύ άλλων είναι...», «... εκπροσωπούν περίπου το 90% του αλλοδαπού ρεπερτορίου που κυκλοφορεί και μεταδίδεται στην Ελλάδα.», «... είναι δικαιούχοι του 90% περίπου του εν Ελλάδι διανεμομένου και μεταδιδόμενου αλλοδαπού ρεπερτορίου...», «... το σύνολο, σχεδόν, του ελληνικού και αλλοδαπού ρεπερτορίου που κυκλοφορεί στην ελληνική αγορά ... το εκπροσωπούμε».

Θ. Συνεπώς, εξαιτίας των παραπάνω ελλείψεων, η κρινόμενη αγωγή, πρέπει να απορριφθεί, ως

απαράδεκτη, λόγω αοριστίας, εξεταζόμενη και αυτεπάγγελα.

Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν, στο σύνολό τους, μεταξύ των διαδίκων, λόγω της δυσχερούς ερμηνείας των διατάξεων που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 του ΚπολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα, στο σύνολό τους, μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε, στην Αθήνα, την 1η Απριλίου 2009 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην Αθήνα, την 4η Μαΐου 2009, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων Δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ